

บันทึก

เรื่อง ปัญหาตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๖๗ (เรื่องระยะเวลาในการพิจารณาว่านักโทษต่างประเทศผู้ใดจะมีสิทธิได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน เป็นสิทธิของนักโทษผู้นั้นเองที่จะเลือกเอาในระหว่างระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่งที่เห็นว่น้อยกว่าตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัตินั้น ใช่หรือไม่)

กระทรวงการต่างประเทศ ได้มีหนังสือ ที่ กต ๐๖๐๕/๖๑๓๕๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า สถานเอกอัครราชทูตแคนาดา ประจำกรุงเทพฯ ได้มีหนังสือแจ้งไปยังกระทรวงการต่างประเทศ ขอให้ตีความพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๖๗ ว่า มาตรา ๒๕^๑ (๒) แห่งพระราชบัญญัตินี้ที่กำหนดให้การโอนตัวนักโทษต่างประเทศในคดีที่ไม่เกี่ยวกับยาเสพติดให้ไปรับโทษในประเทศผู้รับโอน จะกระทำได้อีกเมื่อใดนักโทษนั้นได้จำคุกครบหนึ่งในสามของโทษตามคำพิพากษาหรือเมื่อจำคุกมาครบสี่ปีแล้ว หรือในกรณีของนักโทษต่างประเทศในคดียาเสพติดนั้น การโอนตัวไปรับโทษในประเทศผู้รับโอนจะกระทำได้อีกเมื่อใดนักโทษนั้นได้จำคุกมาครบหนึ่งในสามของโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือเมื่อจำคุกมาครบแปดปีแล้ว นั้น หมายความว่านักโทษต่างประเทศผู้นั้นเองเป็นผู้มีสิทธิเลือกเอาได้ในระหว่างระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่งที่เห็นว่น้อยกว่า ใช่หรือไม่ กระทรวงการต่างประเทศจึงได้หารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฤษฎีกา คณะที่ ๓) ได้พิจารณา

๑ มาตรา ๒๕ การโอนนักโทษต่างประเทศจะกระทำมิได้ในกรณีใดกรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อโทษที่นักโทษต่างประเทศได้รับอยู่ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นโทษฐานกระทำความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระราชโอรสและพระราชธิดา ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร หรือความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสมบัติที่มีค่าทางศิลปะของชาติ

(๒) นักโทษต่างประเทศได้รับโทษจำคุกในราชอาณาจักรไปแล้วไม่ถึงหนึ่งในสามของโทษจำคุกทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือไม่ถึงสี่ปี สุดแต่ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า แต่ระยะเวลาไม่ถึงสี่ปีดังกล่าวให้เปลี่ยนเป็นไม่ถึงแปดปีในกรณีที่โทษซึ่งนักโทษต่างประเทศได้รับอยู่ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นโทษฐานผลิตจำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษเฉพาะฐานความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษไว้ถึงจำคุกตลอดชีวิต

(๓) เมื่อโทษจำคุกที่นักโทษต่างประเทศจะต้องรับต่อไปในราชอาณาจักรเหลืออยู่น้อยกว่าหนึ่งปีของโทษจำคุกทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ปัญหาดังกล่าว ประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ(กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมราชทัณฑ์) แล้ว เห็นว่าพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคืออาญา พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์และวิธีการในการโอนนักโทษต่างประเทศเพื่อไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนไว้ในหมวด ๔ เรื่อง การโอนนักโทษต่างประเทศ โดยในมาตรา ๒๕^๒ ได้บัญญัติถึงกรณีที่จะทำการโอนนักโทษต่างประเทศเพื่อไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนไม่ได้ ดังนั้น การจะพิจารณาว่ากรณีใดบ้างที่จะมีการโอนนักโทษต่างประเทศเพื่อไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนได้ จึงต้องพิจารณาความหมายของบทบัญญัติมาตรา ๒๕ ดังกล่าวในทางกลับกัน

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๒๕ (๒) จะเห็นว่า หลักเกณฑ์ในการพิจารณาโอนนักโทษต่างประเทศเพื่อไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนนั้น อาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ กรณีคือ

๑. กรณีของการโอนนักโทษต่างประเทศในคดีที่ไม่เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และนักโทษต่างประเทศในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษซึ่งมิใช่คดีความผิดโทษฐานผลิต จำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ อันกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษกำหนดโทษไว้ถึงจำคุกตลอดชีวิตนั้น มีหลักเกณฑ์ว่า นักโทษที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน จะต้องเป็นนักโทษที่ได้รับโทษจำคุกในราชอาณาจักรมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งในสามของโทษจำคุกทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือได้รับโทษจำคุกมาแล้วเป็นเวลาสี่ปี สุดแต่ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า

๒. กรณีของการโอนนักโทษต่างประเทศในคดียาเสพติดให้โทษนั้น มีหลักเกณฑ์ว่า ในกรณีที่โทษซึ่งนักโทษต่างประเทศได้รับอยู่ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นโทษฐานผลิต จำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ เฉพาะฐานความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษไว้ถึงจำคุกตลอดชีวิต นักโทษที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน จะต้องเป็นนักโทษที่ได้รับโทษจำคุกในราชอาณาจักรมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งในสามของโทษจำคุกทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือได้รับโทษจำคุกมาแล้วเป็นเวลาแปดปี สุดแต่ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า

เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์ในมาตรา ๒๕ (๒) ดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) มีความเห็นดังนี้

๑. สำหรับปัญหาในการแรกเกี่ยวกับการโอนนักโทษต่างประเทศในคดีที่ไม่เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และนักโทษต่างประเทศในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีใช้คดีความผิดโทษฐานผลิต จำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ อันกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษกำหนดโทษไว้ถึงจำคุกตลอดชีวิต นั้น เห็นว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องระยะเวลาที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ (๒) นั้น มีลักษณะเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเงื่อนไขบังคับก่อนเอาไว้ กล่าวคือ การดำเนินการเพื่อให้มีการโอนตัวนักโทษต่างประเทศ

^๒ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

ไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนนั้น จะสามารถกระทำได้อีกเมื่อนักโทษผู้นั้นได้รับโทษจำคุกตาม คำพิพากษาหรือคำสั่งมาแล้วตามระยะเวลาที่กำหนด และก่อนจะครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว การโอนนักโทษจะกระทำมิได้

สำหรับหลักเกณฑ์ในเรื่องระยะเวลาซึ่งได้บัญญัติแยกออกเป็น ๒ กรณีระหว่าง (๑) การที่นักโทษต่างประเทศได้รับโทษจำคุกมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งในสามของโทษจำคุกทั้งสิ้นตาม คำพิพากษาหรือคำสั่ง กับ (๒) การที่นักโทษต่างประเทศได้รับโทษจำคุกมาแล้วเป็นเวลาสี่ปีนั้น มี ลักษณะเป็นการกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำของกำหนดเวลาจำคุกที่จะต้องได้รับมาแล้วก่อนที่จะมีการโอน ตัวไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนได้ ส่วนเหตุที่ได้กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ ๒ ทางนั้น ก็เพื่อให้ บทบัญญัติดังกล่าวนี้สามารถปรับใช้กับข้อเท็จจริงได้ในหลายกรณี กล่าวคือ ถ้าเป็นกรณีที่จะต้อง ได้รับโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นเวลานาน เช่น โทษตามคำพิพากษากำหนดไว้ ๒๑ ปี ก็ไม่ต้องรอให้ถูกจำคุกถึง ๗ ปี แต่นำระยะเวลา ๔ ปีมาใช้ได้ เพราะกฎหมายได้จำกัดไว้ว่าสุดแต่ ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักโทษที่ได้รับโทษมาครบสี่ปีแล้วสามารถโอนไป รับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนได้ แต่ถ้าเป็นกรณีที่โทษที่ต้องได้รับนั้นมีระยะเวลานั้น หรือในบาง กรณีที่โทษต้องได้รับอาจมีกำหนดเวลาไม่ถึงสี่ปี ก็เปิดโอกาสให้นักโทษที่ได้รับโทษมาครบหนึ่งใน สามของโทษทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว เช่น กรณีที่โทษจำคุกตามคำพิพากษากำหนดไว้ ๙ ปี เมื่อนักโทษได้รับโทษจำคุกมาแล้ว ๓ ปี ก็สามารถโอนไปรับโทษต่อในประเทศนั้นผู้รับโอน ได้ และเมื่อได้รับโทษจำคุกมาครบกำหนดระยะเวลานั้นแล้ว นักโทษผู้นั้นก็อยู่ในข่ายที่ จะได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนได้

ส่วนปัญหาที่ถามมาว่าเรื่องนี้นักโทษมีสิทธิเลือกระยะเวลาได้หรือไม่นั้น เห็นว่า หากใช้เป็นเรื่องสิทธิของนักโทษที่จะเลือกใช้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้แต่อย่างใดไม่ เพราะ ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว นักโทษมีสิทธิเพียงประการเดียวคือการให้ความเห็นชอบหรือไม่ เห็นชอบในการที่จะได้รับการโอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนตามมาตรา ๖ (๒)^๓ เท่านั้น

^๓ มาตรา ๖ การโอนนักโทษไทยในต่างประเทศเพื่อมารับโทษต่อในราชอาณาจักร หรือการ โอนนักโทษต่างประเทศในราชอาณาจักรเพื่อไปรับโทษต่อในต่างประเทศ ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ประเทศผู้โอนและประเทศผู้รับโอนจะต้องมีสนธิสัญญาระหว่างกันในเรื่องความ ร่วมมือในการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาคดีอาญา

(๒) การโอนนักโทษจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประเทศผู้โอนกับประเทศผู้รับโอน และนักโทษซึ่งจะได้รับการโอน

(๓) ความผิดที่นักโทษไทยหรือนักโทษต่างประเทศได้รับโทษอยู่ต้องเป็นความผิดที่มีโทษ ฐานใดฐานหนึ่งตามกฎหมายของประเทศผู้รับโอน

(๔) นักโทษซึ่งจะได้รับการโอนต้องไม่อยู่ในระหว่างการดำเนินคดีอาญาในความผิดอื่น หรืออยู่ในระหว่างการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ในประเทศผู้โอน

(๕) การโอนนักโทษจะทำให้เกิดผลดีหรือเป็นประโยชน์แก่นักโทษผู้นั้น

(๖) การโอนนักโทษจะมีผลกระทบต่อปัญหาอาชญากรรมและความรู้สึกของประชาชนใน ประเทศผู้โอนและประเทศผู้รับโอนเพียงใดหรือไม่ เมื่อคำนึงถึงลักษณะและความรุนแรงของการกระทำ ความผิด

ส่วนการโอนตัวนักโทษนั้นเป็นเรื่องของประเทศที่ประสงค์จะรับโอนจะต้องเป็นผู้ดำเนินการตาม มาตรา ๒๓^๔

อย่างไรก็ดี หลักเกณฑ์ในเรื่องนี้นั้นไม่ได้มีลักษณะเป็นบทบังคับว่า เมื่อนักโทษ ผู้ใดได้รับโทษมาครบตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว จะต้องมีการโอนนักโทษนั้นให้ไปรับโทษต่อใน ที่แห่งอื่นเสมอไป หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีลักษณะเป็นเพียงการให้โอกาสแก่นักโทษผู้นั้นเองที่จะ ได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อที่อื่นได้ ทั้งนี้เพราะแม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่านักโทษผู้ใดมี ลักษณะที่อาจได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อที่อื่นได้แล้วก็ตาม แต่การโอนจะกระทำได้อีก ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากประเทศผู้โอนกับประเทศผู้รับโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ (๒) และสำหรับการให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบของทางฝ่ายผู้โอนนั้น มาตรา ๒๔^๕ ได้บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาการโอนนักโทษ และมีบทบัญญัติให้ อำนาจคณะกรรมการพิจารณาการโอนนักโทษในการที่จะพิจารณาไม่อนุญาตให้โอนไว้ในมาตรา ๒๖^๖ และกำหนดเงื่อนไขบางประการที่นักโทษจะต้องกระทำก่อนที่คณะกรรมการจะให้ความ เห็นชอบได้ในมาตรา ๒๗^๗ ด้วย

นอกจากนั้นการที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติการปฏิบัติเพื่อความร่วมมือ ระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษาคดีอาญา ขึ้น ก็โดยมีเจตนารมณ์ที่จะให้แต่ละ ประเทศเป็นผู้บรมแก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำความผิดที่มีสัญชาติของประเทศของตนให้กลับเป็น พลเมืองดีต่อไป ดังปรากฏอยู่ในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว^๘ ว่า “...สมควรที่จะ

ความใน (๓) มิให้ใช้บังคับในกรณีที่สนธิสัญญาระหว่างประเทศผู้โอนและประเทศผู้รับ โอนมิได้กำหนดข้อความดังกล่าวไว้ หรือมีเงื่อนไขกำหนดไว้เป็นประการอื่น

^๔ มาตรา ๒๓ การยื่นคำขอโอนนักโทษต่างประเทศเพื่อไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน ให้ ประเทศที่ประสงค์จะรับโอนยื่นคำขอผ่านวิธทางการทูตตามแบบวิธีการและเอกสารหลักฐานที่คณะกรรมการ กำหนดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กระทรวงการต่างประเทศ

^๕ มาตรา ๒๔ ให้คณะกรรมการมีคำสั่งให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบในการโอนนักโทษ ต่างประเทศ และให้แจ้งคำสั่งนั้นให้ประเทศผู้รับโอนทราบโดยผ่านกระทรวงการต่างประเทศ

คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด และให้ถือว่าคำสั่งเห็นชอบของคณะกรรมการเป็น หลักฐานในการโอนนักโทษต่างประเทศไปยังประเทศผู้รับโอน

^๖ มาตรา ๒๖ คณะกรรมการอาจพิจารณาไม่อนุญาตให้โอนนักโทษต่างประเทศ ถ้าเห็นว่าการ โอนนั้นจะมีผลกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยแห่งราชอาณาจักรหรือต่อความสงบ เรียบร้อยของประชาชน

^๗ มาตรา ๒๗ ในกรณีที่นักโทษต่างประเทศผู้ใดมีหน้าที่ต้องชำระค่าปรับคืนทรัพย์สิน หรือ ชดใช้ราคาหรือค่าเสียหายตามคำพิพากษาในคดีอาญาหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ นักโทษต่างประเทศ ผู้นั้นจะต้องทำการชำระ คืน หรือชดใช้ดังกล่าว ให้เสร็จสิ้นก่อนที่คณะกรรมการจะมีคำสั่งเห็นชอบในการโอน

^๘ หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันนี้ได้มี บุคคลผู้มีสัญชาติไทยซึ่งรับโทษอยู่ในต่างประเทศเนื่องจากกระทำความผิดในต่างประเทศ และบุคคลผู้ไม่มี สัญชาติไทยซึ่งรับโทษอยู่ในประเทศไทย เนื่องจากกระทำความผิดในประเทศไทยอยู่เป็นจำนวนมาก สมควรที่ จะกำหนดมาตรการให้มีการโอนตัวผู้กระทำความผิดดังกล่าวให้ได้รับโทษต่อในประเทศที่ผู้นั้นมีสัญชาติได้เพื่อ

กำหนดมาตรการให้มีการโอนตัวผู้กระทำความผิดดังกล่าวให้ได้รับโทษต่อในประเทศที่ผู้นั้นมีสัญชาติได้ เพื่อประโยชน์ในการที่แต่ละประเทศจะได้ให้การอบรมแก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำความผิดที่มีสัญชาติของประเทศของตนให้กลับตนเป็นพลเมืองดีต่อไป...” ดังนั้น การที่จะโอนนักโทษให้ไปรับโทษต่อที่อื่นจึงหาใช่เป็นเรื่องสิทธิของนักโทษผู้นั้นแต่อย่างใดไม่

กล่าวโดยสรุป สำหรับปัญหาในประการแรกนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฤษฎีกา ครั้งที่ ๓) มีความเห็นว่า เรื่องระยะเวลาการรับโทษของนักโทษต่างประเทศในคดีที่ไม่เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษและในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษบางฐาน ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ (๒) นั้น เป็นหลักเกณฑ์เบื้องต้นที่กฎหมายบัญญัติไว้เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาว่า นักโทษผู้ใดบ้างที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการพิจารณาให้โอนไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอนได้ โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวได้กำหนดเพื่อให้สามารถปรับใช้ได้หลายกรณี ดังนั้น การดำเนินการเพื่อขอโอนนักโทษต่างประเทศไปรับโทษต่อในประเทศผู้รับโอน จึงทำได้เมื่อนักโทษผู้นั้นได้รับโทษมาครบหนึ่งในสามของโทษตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือได้รับโทษมาครบสี่ปีสุดแต่ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า นอกจากนี้ผู้ที่จะเป็นผู้ขอโอนก็ได้แก่ประเทศที่ประสงค์จะรับโอนตามมาตรา ๒๓^๔ ไม่ใช่ตัวของนักโทษเอง ฉะนั้น การยื่นขอโอนตัวจึงไม่ใช่สิทธิของนักโทษต่างประเทศแต่อย่างใด

๒. สำหรับปัญหาในประการที่สองเกี่ยวกับการโอนนักโทษต่างประเทศในคดียาเสพติดให้โทษ ที่กฎหมายบัญญัติให้การโอนจะกระทำได้อ่อนนักโทษผู้นั้นได้รับโทษจำคุกในราชอาณาจักรมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งในสามของโทษจำคุกทั้งสิ้นตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง หรือได้จำคุกมาแล้วเป็นเวลาแปดปี สุดแต่ระยะเวลาใดจะน้อยกว่า นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย ครั้งที่ ๓) เห็นว่า กรณีดังกล่าวก็หาใช่เป็นสิทธิของนักโทษต่างประเทศแต่อย่างใดไม่ ทั้งนี้ ก็ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่ได้กล่าวมาแล้วในประการแรก

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤศจิกายน ๒๕๒๙

ประโยชน์ในการที่แต่ละประเทศจะได้ให้การอบรมแก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำความผิดที่มีสัญชาติของประเทศของตนให้กลับตนเป็นพลเมืองดีต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๔)